

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/170/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617210459
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6617210459.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: L. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. XX, t. č. X. M., F. XXX/XX, o zaplatenie 58 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/227/2017- 43 zo dňa 28. 02. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 58 € s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 58 € od 22. 04. 2014 až do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 257 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 58 €, ďalej poplatok v sume 133,28 €, poplatok za upomienky v sume 48 € a úrok vo výške 32 % ročne zo sumy 200 € od 14. 03. 2013 do 16. 05. 2013 v sume 11,05 €, zo sumy 167 € od 17. 05. 2013 do 27. 05. 2013 v sume 1,46 €, v sume 134 € od 28. 05. 2013 do 19. 07. 2013 v sume 6,11 €, v sume 101 € od 20. 07. 2013 do 24. 10. 2013 v sume 8,50 €, zo sumy 68 € od 25. 10. 2013 do 28. 04. 2014 v sume 11,03 €, zo sumy 58 € od 29. 04. 2014 až do zaplatenia a k tomu úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 201,28 € od 22. 04. 2014 do 28. 04. 2014 v sume 0,17 € a zo sumy 191,28 € od 29. 04. 2014 až do zaplatenia, na tom skutkovom základe, že dňa 14. 03. 2013 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o úvere č. 614901339, na základe ktorej poskytol žalobca ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 200 €, ktorú sumu sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť s príslušným poplatkom vo výške 196 € za podmienok dohodnutých v predmetnej zmluve o úvere v jednej splátke vo výške 396 € splatnej do 22. 03. 2014. Dňa 16. 12. 2013 požiadal žalovaný o úpravu splátkového kalendára formou posunu splátky. Na základe tejto žiadosti mal byť celý úver uhradený do 17. 08. 2014. V zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sa žalobca a žalovaný dohodli, že tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok za poskytnutie úveru a dve tretiny poplatku predstavujú náklady na vypracovanie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Do dňa podania žaloby uhradil žalovaný žalobcovi sumu vo výške 142 €, teda pokiaľ ide o istinu - neuhradená zostala suma 58 €, na úhradu ktorej zaviazal okresný súd žalovaného, vo zvyšku žalobu zamietol.

1.1 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalobca je právnická osoba, ktorá okrem iného poskytuje úvery z vlastných zdrojov. Zopakoval, že dňa 14. 03. 2013 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o úvere č. 614901339 (ďalej aj „predmetná zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému vo výške 200 €, pričom žalovaný ako dlžník sa zaviazal žalobcovi - veriteľovi zaplatiť spolu s vrátením úveru príslušný poplatok vo výške 196 €, a teda celkom čiastku 396 €. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že poplatok dlžníka spojený s úverom vo výške 196 € je tvorený súčtom úrokov vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 78,30 € a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere vo výške 117,70 € s tým, že celková čiastka 396 € (úver plus poplatok) mala byť žalobcovi zaplatená v jednej splátke do 22. 03. 2014. Konštatoval, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) bola v zmluve dohodnutá vo výške 98 %, výška úrokov za poskytnutie úveru bola v zmluve uvedená vo výške 39,15 %. Zo žiadosti na úpravu splátkového kalendára okresný súd zistil, že žalovaný požiadal žalobcu o úpravu splátkového kalendára, ktorá úprava splatnosti úveru mala byť spolplatená sumou 32 € - uvedený úkon bol zrealizovaný 16. 12. 2013. Žalobca predložil okresnému súdu aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré však nie sú podpísané žalovaným. Z prehľadu priemerných úrokových sadzieb úverov poskytovaných v eurách rezidentom eurozóny uvedeného na www.nbs.sk, okresný súd zistil, že priemerná úroková sadzba pri spotrebiteľských a ostatných úveroch pre domácnosť bola k 03/2013 pri úveroch splatných od 1 do 5 rokov vo výške 10,68 %.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ustanovenie § 497 zákona č. 513/1991 Zb., Obchodného zákonníka („ObZ“), ďalej na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka („OZ“), na ustanovenie § 39, § 41 a § 52 ods. 1, 2, 3, 4 OZ, ďalej na ustanovenie § 54 ods. 1 a 2 OZ, na ustanovenie § 544 ods. 1, 2 OZ a na ustanovenie § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Uviedol, že na základe vykonaného dokazovania a za aplikácie vyššie uvedených právnych predpisov dospel k záveru, že v žalobe nárok žalobcu je čiastočne dôvodný, a to pokiaľ ide o istinu vo výške 58 €. Konštatoval, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 14. 03. 2013 zmluvu o úvere podľa § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka. Zároveň ide o zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobca konal ako právnická osoba v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenú zmluvu sa vzťahujú tiež ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko v zmysle § 1 ods. 2 citovaného zákona sa jedná o spotrebiteľský úver uzavretý podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z.. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku zdôraznil, že uvedená zmluva o úvere musí preto obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže predmetná úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, v zmysle § 53 ods. 1 OZ podlieha súdnej kontrole. V súvislosti s výškou úroku poukázal okresný súd na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/26/2001, kde sa najvyšší súd zaoberal platnosťou dohody o úrokoch v úverovej zmluve, vzhľadom na korektív zakotvený v § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Úrok dohodnutý v zmluve predstavuje viac ako 100 % navýšenie oproti priemerným úrokovým sadzbám úverov poskytovaných bankami, preto ide o úrok v rozpore s dobrými mravmi, konkrétne sa v danom prípade jedná o úrok, ktorý predstavuje 272,79 % navýšenie oproti priemerným úrokovým sadzbám v čase uzavretia zmluvy (03/2013), ktoré boli vo výške 10,68 % pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov v porovnaní s úrokom žalobcu. V tejto súvislosti možno tiež podľa okresného súdu poukázať na právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/151/2013 zo dňa 25. 09. 2013 a sp. zn. 16Co/71/2011 zo dňa 08. 12. 2011, s ktorými sa okresný súd v tejto veci stotožnil. Predmetnú zmluvu o úvere posúdil okresný súd v časti dohody o odplate z uvedených dôvodov za neplatnú s poukazom na § 39 OZ, § 3 ods. 1 OZ ako aj na § 41 OZ. Pokiaľ ďalej ide o poplatok za upomienky uplatnený žalobcom v sume 48 €, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že tento má podľa jeho názoru charakter zmluvnej pokuty podľa § 544 ods. 1, 2 OZ, nakoľko podstatne prevyšuje poštové náklady na odoslanie upomienky. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na to, že poplatok za upomienky nebol v zmluve dojednaný písomne, pričom dojednanie vo Všeobecných zmluvných podmienkach, ktoré žalobca a žalovaný nepodpísali, nemožno považovať za písomne dojednanú zmluvnú pokutu v zmysle § 544 ods. 2 OZ, preto okresný súd žalobu aj v tejto časti zamietol. Poukázal pritom na právny záver vyslovený v náleze Ústavného

súdu ČR I. ÚS 3512/11 zo dňa 11. 11. 2013, podľa ktorého pri spotrebiteľských zmluvách dohody o zmluvnej pokute v zásade nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale len samotnej spotrebiteľskej zmluvy. Podľa názoru okresného súdu zmluvná pokuta (poplatok za upomienky) v takej výške ako si žalobca uplatnil je navyše neprimeraná a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie úveru, ktorý si žalobca uplatnil v žalobe vo výške 133,28 € a ktorý sa, tak ako to vyplýva zo zmluvy o úvere, skladá z poplatku vo výške 117,70 € (administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere a s tým spojenou všetkou administratívou) a z poplatku za úpravu splátkového kalendára vo výške 32 €, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že má za to, že uvedený poplatok nemožno žalobcovi priznať, pretože zmluvné dojednanie o uvedenom poplatku zadanom žalobcom ako administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere a s tým spojenou všetkou administratívou vo výške 117,70 €, ako aj náklady na úpravu splátkového kalendára vo výške 32 €, je zmluvná podmienka, ktorá bola súdmi v obdobných prípadoch vyhodnotená ako neprijateľná. Pri posúdení uvedenej zmluvnej podmienky, teda okresný súd zotrval na tom názore, že takýmto administratívnym poplatkom nezodpovedajú žiadne skutočné protiplnenia žalobcu žalovanému a že takýto poplatok slúži výlučne žalobcovi a nie je v prospech žalovaného. Podľa názoru súdu prvej inštancie, takýto administratívny poplatok v skutočnosti slúži na to, aby znižoval výšku už aj tak príliš vysokej úrokovej sadzby úroku za poskytnutie úveru, ktorý je uvedený v zmluve vo výške 39,15 % a tým zavádzal žalovaného ako spotrebiteľa. Takáto praktika žalobcu môže podľa názoru žalobcu podstatným spôsobom ovplyvniť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa, keďže v spotrebiteľovi môže evokovať dojem, že predmetný úver je lacnejší, než v skutočnosti je, s prihliadnutím na to, že uvedený úver, kde je deklarovaná výška úrokovej sadzby 39,15 %, má v poplatku za poskytnutie úveru zahrnutú vyššiu sumu, než je polovica poskytnutého úveru. Pritom výška úrokovej sadzby ako odplaty za poskytnutie úveru žalobcu je údajom podstatným pre rozhodovanie sa spotrebiteľa pri porovnávaní ponuky úverov. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie v zmysle § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa považoval uvedenú praktiku žalobcu za nekalú, nakoľko môže podstatným spôsobom narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktorú dostane. Konštatoval, že v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je takáto praktika zakázaná, preto sa s poukazom na ustanovenie § 39 OZ jedná o neplatný právny úkon v tejto časti zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie okrem nároku na poplatok vo výške 133,28 € a nároku na poplatok za upomienky, nepriznal žalobcovi ani úrok vo výške 32 % ročne z vyčíslených súm, pretože takýto úrok nebol medzi stranami sporu dojednaný, pričom prevyšuje výšku úrokov z omeškania stanovených zákonom. Nakoľko v zmysle právneho posúdenia uplatneného nároku žalobcu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný bol povinný žalobcovi vrátiť len sumu 200 €, z ktorej do dňa podania žaloby uhradil sumu 142 €, konštatoval, že žalovanému zostala povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 58 €, na úhradu ktorej žalovaného predmetným rozsudkom zaviazal a zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 58 € od 22. 04. 2014 až do zaplatenia vo výške, ktorá je v súlade s § 517 ods. 2 a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že má za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“), ďalej k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. f) CSP a k vade uvedenej v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Poukázal na to, že žalobca v postavení veriteľa uzatvoril so žalovaným dňa 14. 03. 2013 Zmluvu o úvere č. 614901339, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 200 € a žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver žalobcovi vrátiť spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 196 €, t. j. celkovo mu zaplatiť sumu 396 € v jednej splátke do 22. 03. 2014. Žalovaný si nesplnil povinnosť vyplývajúcu z predmetnej zmluvy riadne a včas, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil svoje nároky vyplývajúce z predmetnej zmluvy o úvere pred príslušným súdom, ktorý žalobu čiastočne zamietol. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že právna úprava týkajúca sa oblasti poskytovania úverov, účtovaniu poplatku za poskytnutie úveru výslovne nebráni. Zákon č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch totiž spomína niektoré poplatky, je teda zrejmé, že slovenská právna úprava poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale sa v nej aj výslovne uvádza. Podľa žalobcu je potrebné uviesť, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere neexistoval a ani nebol účinný žiadny všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata za poskytnutie úveru podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia

jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti úveru. Nemožno sa pritom dovolávať údajov o úrokových sadzbách, ktoré sa týkajú výlučne bánk, pretože to je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého je za „meritko“ považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, teda nielen bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Podľa argumentácie žalobcu uvedenej v odvolaní treba tiež uviesť, že definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk, bolo možné len na základe § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom do 31. 10. 2008. Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že podľa § 9 ods. 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch sa veriteľovi zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov, alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu, alebo za zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. To neplatí, ak ide o účet podľa § 708 a 715 ObZ alebo o osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa. Zákonodarcia explicitne vymenúva poplatok ako náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru resp. účtu alebo za jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho výkladom a contrario podľa žalobcu vyplýva, že takýto poplatok je v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch prípustný. Pokiaľ ide o výšku poplatku tento je v predmetnej zmluve o úvere dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda klienti žalobcu vedia posúdiť hodnotu protiplnenia. Zároveň vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere je presne uvedené, aká časť príslušného poplatku tvorí úrok a aká časť tvorí náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Klienti žalobcu majú teda už v čase spisovania žiadosti o poskytnutie úveru vedomosť o tom, aká bude cena ich úveru. Klienti žalobcu si totiž už pri spisovaní žiadosti o poskytnutie úveru volia v koľkých mesačných splátkach budú úver splácať, pričom sú mandatárom žalobcu oboznámení už v čase spisovania tejto žiadosti, aká bude výška poplatku pri nimi zvolenej výške úveru a počte splátok. Žalobca v odvolaní poukázal ďalej na ustanovenie § 53 ods. 1 OZ, kde sa uvádza, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určite, jasno a zrozumiteľne. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní zdôraznil, že už zo samotného ustanovenia § 53 OZ vyplýva, že neprijateľné zmluvné podmienky sa nevzťahujú na cenu, ak je táto dojednaná jasne a zrozumiteľne. Podľa názoru žalobcu, pokiaľ ide o cenu úveru, ktorej súčasťou sú aj náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, túto zmluvnú podmienku samu o sebe nemožno posudzovať z toho hľadiska, že by spôsobovala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Príslušný poplatok za poskytnutie úveru, ako cena za poskytnutie úveru je vždy dojednaný určite, jasne, zrozumiteľne a vopred bez toho, aby došlo k jeho zvýšeniu.

2.1 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere neexistoval a ani nebol účinný žiadny všeobecne záväzný predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálne prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 OZ. Nemožno sa dovolávať údajov týkajúcich sa výlučne bánk, pretože je to v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ. Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, nemožno ju podľa žalobcu považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 OZ. Podľa názoru žalobcu dohoda o úrokovej sadzbe nie je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy vzhľadom na ich zapracovanie do civilného kódexu predstavujú popri kogentných zákonných ustanoveniach jeden z limitov, teda ohraničenie autonómie právnych subjektov v súkromnom práve. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä také konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky. Veriteľ si uplatnil len pohľadávku v takej výške, ktorú si dohodol so samotným dlžníkom v rámci kontraktačného procesu, preto nebola veriteľom naplnená ani jedna z požiadaviek, ktorú definícia dobrých mravov obsahuje, nemožno teda vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdiť ako nesúladný s § 39 OZ. V závere odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k obsahu odvolania žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a

contrario) a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu, ktorý v odvolaní súdu prvej inštancie vytýkal, že sa dopustil v konaní vady uvedenej v § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

6. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti uplatneného nároku: a) na poplatok za upomienky v sume 48 €, b) na poplatok spojený s poskytnutím úveru a úpravou splátkového kalendára v sume 133, 28 € a c) na úrok vo výške 32 %, tak ako je vyšpecifikovaný v žalobe a v petite žaloby.

7. Po preskúmaní správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska jednotlivých odvolacích námietok žalobcu, odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o dôvody zamietnutia žaloby v časti nároku na poplatok za upomienky v sume 48 €, tak rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti považuje za vecne správne, pretože súd prvej inštancie tento nárok správne posúdil ako nárok majúci charakter zmluvnej pokuty podľa § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že podstatne prevyšuje poštové náklady na odoslanie upomienky. Zároveň správne uviedol, že takáto zmluvná pokuta nebola písomne v zmluve dojednaná, pričom dojednanie o zmluvnej pokute obsiahnuté vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré žalobca a žalovaný nepodpísali, nemožno považovať za písomne dojednanú zmluvnú pokutu v zmysle § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

8. Rovnako za správny záver súdu prvej inštancie považuje odvolací súd aj záver o tom, že zmluvné dojednanie o administratívnom poplatku spojenom s uzavretím predmetnej zmluvy o úvere a s „úpravou splátkového kalendára“ vo výške 133,28 € je nutné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože vo svojej podstate skryto a umelo znižuje výšku už aj tak príliš vysokej úrokovej sadzby úroku za poskytnutie úveru (39,15 %), čo je okrem iného v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. možné považovať aj za nekalú obchodnú praktiku, preto je predmetná zmluva o úvere v tejto časti neplatná.

9. Po preskúmaní správnosti záverov súdu prvej inštancie v tiež odvolaní napadnutej časti, ktorá sa týkala úroku vo výške 32 %, tak ako je tento nárok vymedzený a uplatnený žalobcom v žalobe a v petite žaloby, odvolací súd uvádza, že aj v tejto časti považuje závery súdu prvej inštancie premietnuté do výroku o čiastočnom zamietnutí žaloby za správne. Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku vo vzťahu k uvedenému nároku žalobcu uviedol, že takýto úrok nebol stranami sporu dojednaný a tiež, že takýto úrok prevyšuje výšku úrokov z omeškania stanovených zákonom. Žalobca v odvolaní vo vzťahu k uvedenému záveru súdu prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a uviedol, že nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti požadované zákonom, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Úplne sa však vyhol tomu, čo súd prvej inštancie vo vzťahu k takto uplatnenému nároku žalobcu „na úrok“ v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku uviedol, a to že takýto úrok nebol stranami sporu v zmluve dojednaný. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že v predmetnej zmluve o úvere, tak ako správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku, je uvedený úrok vo výške 39,15 %, úrok v inej výške uvedený v zmluve nie je a aj keby bol, bolo by to dojednanie duplicitné, čo je neprípustné. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti týkajúcej sa nároku na 32 % úrok z jednotlivých súm vymedzených v žalobe, ako vecne správny potvrdil. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že aj keď z odseku 25 odôvodnenia odvolaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne považoval žalobcom uplatnený nárok na úrok vo výške 32 % za úrok z omeškania (k čomu ho zrejme viedlo nekonkrétne vymedzenie tohto nároku v žalobe samotným žalobcom, avšak to, že sa jedná o úrok z omeškania vylučuje fakt, že žalobca si zároveň výslovne v žalobe uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 %), táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť jeho záverov, pretože tak ako na inom mieste odôvodnenia odvolaní napadnutého rozsudku správne uviedol súd prvej inštancie, úroky podliehajú súdnej kontrole aj vo svetle princípu dobrých mravov v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerane vysoké úroky sú v rozpore s

pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru pri poskytovaní porovnateľných úverov, aktuálnu v čase uzavretia zmluvy. Vychádzajúc zo štatistických údajov Národnej banky Slovenska, uvedených na www.nbs.sk, priemerná úroková sadba pri porovnateľných úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov predstavovala v prvom štvrtroku 2013, tak ako je vyššie uvedené, 10,68 %. Záver súdu prvej inštancie je preto aj z tohto dôvodu správny, pretože ak by aj bol v zmluve dohodnutý úrok vo výške 32 % (čo nebol), tak by niekoľkonásobne prevyšoval uvedenú úrokovú sadbu, čo je nielen v rozpore s dobrými mravmi, ale aj so zákonom.

10. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku, ktorým okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, tak že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, pretože mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).